

גדול ואחד כהן הדיוט שעבדו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם – עבודתם כשירה.
 רבי מנא בעי מימר: בו ביום נתקרב כתחילה לעבודה, בו ביום נתמנה להיות כהן גדול – מביא שתים, אחת לחינוכו ואחת לחובת היום.

אור לישירים

ב"שרידי הירושלמי" ובנוסח הבבלי של מסכת שקלים (שואל (נראה שכאן יש לפרש את המונח 'בעי': דורש וחוקר ומעלה, מציע וקובע): **בו ביום נתקרב כתחילה לעבודה, בו ביום נתמנה להיות כהן גדול** – כוהן, שבאותו יום שנכנס בראשונה לעבוד עבודה בבית המקדש, באותו יום גם התמנה להיות כוהן גדול, שלא עבד עבודה כשהוא כוהן הדיוט ולא הביא מנחה לחינוכו לעבודת הכהנים, – **מביא שתים, אחת לחינוכו ואחת לחובת** (ב"שרידי הירושלמי": 'לחנכות'. ובנוסח הבבלי של מסכת שקלים: 'לעבודת') היום – צריך להביא שתי עשיריות האיפה סולת, עשירית אחת למנחה בשביל חינוכו לעבודת הכהנים (מנחת חינוך שמביא כל כוהן ביום שמתחנך לעבודה בבית המקדש), ועשירית אחת למנחה בשביל חובת היום (מנחת חביתים שמקריב הכוהן הגדול בכל יום), ואינו רשאי להביא עשירית אחת שתעלה לו לזה ולזה.

בבבלי מנחות עח,א אמרו: אמר רב חסדא: כוהן גדול המתקרב (הנכנס בתחילה) לעבודה (ככוהן גדול) - צריך שתי עשיריות האיפה (צריך להביא שתי מנחות הבאות משני עשרונים סולת), אחת (מנחת חביתים שמביא כוהן גדול בכל יום) להימשחו (לכהונה גדולה) ואחת (מנחת חינוך) לחינוכו (לעבודה ככוהן גדול). מר בר רב אשי אמר: שלוש (עשרונות סולת). - ולא פליגי. הא (שצריך הכוהן הגדול להביא שני עשרונים) - דעבד עבודה כשהוא כוהן הדיוט (והביא מנחה לחינוכו ככוהן הדיוט), הא (שצריך להביא שלושה עשרונים) - דלא עבד עבודה כשהוא כוהן הדיוט (וצריך להביא גם מנחה לחינוכו ככוהן הדיוט).

לפי הבבלי, כשכוהן מתמנה להיות כוהן גדול, אף על פי שכבר הביא עשירית האיפה לחינוכו לעבודת הכהנים (מנחת חינוך) כשהתקרב כתחילה לעבודה, הוא צריך להביא עשירית האיפה לחינוכו לעבודת הכוהן הגדול, מלבד עשירית האיפה לחובת היום (מנחת חביתים), מה שאין כן לפי הירושלמי. הרי שנחלקו הבבלי והירושלמי האם יש מנחת חינוך לחינוכו של כוהן גדול. ואפשר שגם לפי הירושלמי יש מנחת חינוך לחינוכו של כוהן גדול, ואם כבר הביא עשירית האיפה לחינוכו לעבודת הכהנים כשהתקרב כתחילה לעבודה, הוא צריך להביא עשירית האיפה לחינוכו לעבודת הכוהן הגדול כשמתמנה להיות כוהן גדול, ולא נחלקו הבבלי והירושלמי אלא אם בו ביום התקרב כתחילה לעבודה, בו ביום נתמנה להיות כוהן גדול, שלפי הבבלי צריך

(זו) – קודם שיתחיל בעבודה הוא צריך להביא עשירית האיפה סולת למנחה (מנחה זו נקראת מנחת חינוך), **ועובדה בידו** – הוא מקריב אותה בעצמו, אף על פי שאין המשמר שלו, לפי שמנחה זו אינה קורבן להכשירו לכהונה, אלא היא חינוכו והתחלת עבודתו, ולפיכך עובדה בעצמו דווקא (ואין דינה כמנחת חביתים שאין כוהן גדול צריך לעובדה בידו), וממילא יכול לעשות כן אף על פי שאין המשמר שלו, ואין הכוהנים יכולים לעכב את חינוך העבודה של הכוהן עד שיגיע משמר או עד הרגל או עד זמן שיצטרך להביא קורבן, אלא רשאי הוא להתחנך כל זמן שירצה ('תוספתא כפשוטה'). ולא רק כוהן הדיוט הנכנס לעבודת הכהנים מביא מנחה זו, אלא גם כוהן גדול הנכנס לעבודת הכוהן הגדול מביא מנחה זו. **אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט שעבדו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם – עבודתם כשירה** – שאין המנחה שהם צריכים להביא מעכבת אותם מלעבוד עבודה בבית המקדש.

בתוספתא שקלים ג,כה שנו: כוהן הדיוט אין נכנס לעזרה לעבודה אלא אם כן הביא עשירית האיפה משלו, ועובדה בידו. אף על פי שלא הביא עשירית האיפה משלו, ועבד - עבודתו כשירה.

וב**תוספתא חגיגה** ב,ט ו**סנהדרין** ז,א שנו: כוהן... מביא עשירית האיפה משלו, ועובדה בידו, אף על פי שאין המשמר שלו. אחד כוהן גדול ואחד כוהן הדיוט שעבדו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם - עבודתם כשירה.

וב**ספרא** 'צו' פרשה ג נאמר: כשהכוהן מתקרב כתחילה לעבודה, מביא עשירית האיפה שלו, ועובדה בידו. אחד כוהן גדול ואחד כוהן הדיוט שעבדו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם - עבודתם כשירה.

נראה שצריך לתקן את הגרסה בתוספתא שקלים בין ברישא ובין בסיפא ובתוספתא חגיגה וסנהדרין ברישא ולומר: 'עשירית האיפה שלו' (ולא 'משלו'), ותוכיח הלשון 'עשירית האיפה שלהם' שבתוספתא חגיגה וסנהדרין בסיפא. וכך היא הגרסה גם בירושלמי כאן ובספרא. הגרסה בכתבי היד של הספרא: 'עבודתם כשירה', והגרסה בדפוס: 'עבודתם פסולה'.

רבי מנא בעי מימר (המילה 'מימר' יתירה, ואינה